

vodněné v obou těchto směrech zmateční stížnosti vyhověti a napadený jí rozsudkový výrok zrušiti jako zmatečný jednak podle čís. 5, jednak podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zrušiti v důsledku toho i výrok o trestu, a výroky s ním související a odkázati věc podle Šu 288 čís. 1. tr. ř. na soud první stolice, by jí v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl. Zmateční stížností nenapadený výrok rozsudkový, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti tělesné bezpečnosti podle Šu 411 tr. zák., bylo ponechati nedotčeným.

Čís. 2742.

Dohled nad dětmi útlého stáří přejímají (třebas mlčky) dospělí členové domácnosti, do které děti zavítají, na celou dobu, po kterou děti v domácnosti té jsou.

S hlediska §§ 335, 376 tr. zák. nestačí, že pachatel mohl povšechně předvídati, že může nastati nebezpečí pro právní statky v § 335 tr. zák. uvedené, nýbrž jest nutno, by mohl poznati, že nebezpečí to může nastati právě tím stavem věcí, z něhož skutečně škoda vzešla.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, Zm I 113/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Písku ze dne 27. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem opomenutí povinné dohlídky na děti podle Šu 376 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil do první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

V nepravu je stížnost, pokud namítá, že jednání svědkyně Antonie S-ové jest samojedinou příčinou smrti Růženy B-ové. Nelze důvodně pochybovati o tom, že by B-ová nebyla padla do vaničky S-ovou na dvorek postavené a nebyla by se opařila, kdyby nebyl obžalovaný dětem (nestřežením jich) umožnil vyjít ze zahrádky do dvorku. Postavení vaničky S-ovou na dvorku, bez něhož by arcit' rovněž ke škodnému účinku nebylo došlo, bylo by proto po případě nanejvýše skutečností, již obžalovaný předvídati nemohl, tedy vedlejší příčinou, náhodou se přihodivší, jaká podle zásady Šu 134 tr. zák. nepřerušovala příčinné spojitosti mezi škodlivým účinkem a odchodem dětí ze zahrady neboli s opomenutím obžalovanému za vinu dávaným. Stížnost je v nepravu i, pokud popírá, že obžalovaný převzal dohled nad B-ovou. Nezáleží na tom, že nevěděl, že si v osudný den poslala pro B-ovou jeho manželka. Rozumí se samo sebou, že dohled nad dětmi tak útlého stáří, jakého byla B-ová, přejímají vůči rodičům jejich, byť i mlčky, dospělí členové domácnosti, do které děti zavítají, na celou dobu, po kterou děti v domácnosti té jsou. Jako dohlédací osoby, přicházeli proto v souzeném případě v úvahu obžalovaný, jeho manželka a jejich služka S-ová. Proti manželce a služce dal však obžalovaný tím, že odvedl B-ovou ze dvorku,

na který manželka a služka i při obstarávání domácích prací viděly, do zahrady, na jevo. že se nadále sám o B-ovou a její družku (vlastní dcerušku) postará, a uvázal se takto sám jediný v povinnost dohledu nad oběma dětma, dospělým členům jeho domácnosti přirozeně náležející.

Avšak právem namítá stížnost, že skutečnostmi v napadeném rozsudku zjištěnými není opodstatněna zákonná známka nedbalosti, nepečlivosti obžalovaného. Podstata přečinu §u 335, tudíž i §u 376 tr. zák. spočívá v tom, že smrt člověka jest výsledkem stavu věcí, k jehož vytvoření pachatel (jednáním aneb opomenutím) přispěl, ačkoliv mohl předvídati, že stav ten nastane a že může přivoditi nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí. Třebas se nevyžaduje, by pachatel mohl předvídati pozdější vývoj událostí v celém rozsahu, předpokládá se přece, že mohl předvídati, že jeho jednáním aneb opomenutím může nastati konkrétní ohrožující stav věcí, který pak vyvrcholil ve skutečnou škodu smrtí člověka. Má-li tudíž býti pachateli z důvodu nedbalosti přičítána smrt člověka, nestačí, že mohl povšechně předvídati, že může nastati nebezpečí pro právní statky v §u 335 tr. zák. uvedené, nýbrž jest nutno, aby byl mohl poznati, že nebezpečí to může nastati právě oním stavem věcí, který byl zdrojem skutečné škody. Proto nelze souhlasiti s názorem nalézacího soudu, že obžalovaný je za smrt B-ové zodpovědným již proto, že mohl a musel míti na vědomí, že nebezpečí jest jaksi v dětech samotných, které často i nebezpečné hry sobě vymýšlejí a i, podle rozsudku »třeba nalezeným dřívkem může jedno druhému na zdraví i životě ublížiti«. Neboť příčina úrazu B-ové nebyla náklonnost dítek ke hrám nebo nepřístupností onoho rázu, nýbrž byla jí okolnost, že děti odešly ze zahrady na dvorek a že tam spadla B-ová do vaničky s horkou vodou. Závěr o nedbalosti, nepečlivosti obžalovaného byl by způsobem vyhovujícím správnému výkladu zákona opodstatněn toliko zjištěním, že obžalovaný — jehož opomenutí záleží v podstatě v tom, že nezabránil dětem v odchodu ze zahrady na dvorek — předvídal aneb alespoň při náležitém uvážení všech okolností předvídati mohl skutečný zdroj nebezpečí a úrazu, že totiž jsou nebo budou na dvorku věci pro děti nebezpečné, nádoba s horkou vodou, již mohou děti přijíti k úrazu. Tohoto zjištění napadený rozsudek neobsahuje; naopak nevyslovuje vůbec, zda nalézací soud uvěřil či neuvěřil obhajobě obžalovaného, že na dvorku za normálních poměrů nic nebezpečného nebývalo a že nemohl míti vědomí o tom, že tam bude vanička s horkou vodou. Řídív se mylným výkladem pojmu nedbalosti (nepečlivosti) spočívá rozsudek prvé stolice na nesprávném použití zákona, takže je stížen zmatkem čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Jelikož nelze se podle toho, co uvedeno, obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při pořadě neveřejné uznati, jak se stalo.

Čís. 2743.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Dospěl-li kmetský soud k přesvědčení, že jde toliko o přestupek proti bezpečnosti cti, nikoliv o přečin, jak bylo žalováno, nemůže sám